

hederne tillode det at indbegaa denne Sygdom og at træffe saadanne Foranstaltninger, som i saa Henseende maatte anses fornødne. Men man synes at maatte indrømme, at der i saa Henseende er en Mangel, idet man fra lægevidenskabelig Side staar uden nogetjomhelst Midde til at indbegaa eller helbrede denne Sygdom. Foranstaltninger mod den maa altsaa nærmest være rettede paa dels en Desinfektion af saadanne Gjenstande, som man kunde tænke sig kunne være Bærere af Smitten, dels en Afspærring af de paagjældende Distrikter for paa den Maade at forhindre, at Smitten søges videre end til de Distrikter, som den allerede har erobret. Man ser, at den russiske Regjering og de russiske Autoriteter i den Retning have gjort meget store Anstrengelser, Anstrengelser, der synes til Dels at være bleone ansporede ved de Forholdsregler, man fandt sig foranlediget til at træffe i Nabolandene. Spørger man nu om, hvorvidt det er lykkedes de russiske Autoriteter at begrænse Sygdommen til de Distrikter, i hvilke den først er udbrudt, tror jeg, at det efter alle Beretninger maa tilstaa, at de russiske Bestræbelser i saa Henseende have været af megen Effekt. Sygdommen synes i det Hele taget ikke, i det Mindste ikke med den Voldsomhed, hvormed den havde raset i de oprindelig angrebne Distrikter, at have udbredt sig noget andet Sted i det russiske Rige. Men om det nu end saaledes er lykkedes til Dels at begrænse Sygdommen i Henseende til dens Udbredelse, tror jeg paa den anden Side, at det maa indrømmes, at man heller ikke kan føle sig sikker paa, at denne Begrænsning i Virkeligheden har været eller vil være tilstrækkelig. Der foreligger nemlig Beretninger om, at Sygdommen undertiden har gjort et eller andet Spring ud over den Militærfordon, som har været trukken om Distriktet, til forskjellige mere eller mindre fraliggende Steder, dels i Rusland, og endog saa, som jeg senere nærmere skal komme til, udover Ruslands Grændser. Det hedder saaledes i den Beretning, som er omtalt i „Berlingste Tidende“ for 4de d. M., at det russiske Blad Golos under 28. Januar d. A. melder fra Senotajewsk, at Pestepidemien pludselig har gjort et stort Spring, idet den nemlig har vilst sig i Selctrennoj, der ligger 100 Werster fra Wetsjanka ved den venstre Wolgabred. Det tilføies dog tillige, at der foreligger endnu ikke juldstandig paalidelige Efterretninger fra dette Sted. Egeledes hedder det andet Steds — det er omtalt i „Berlingste Tidende“ for 10de d. M. — at i Følge Telegram fra St. Petersborg er der i Nikolajewsk, som ligger 600 Werster fra Astrakan, forekommet et tvivlsomt Tilfælde, hvorom Guvernøren venter nærmere Beretning fra Lægen. Men selv udenfor den russiske Grænse henimod Europa, synes Smitten at være kommen, i det Mindste er det stillet hen som tvivlsomt. Det sigter herved til en Efterretning, som er fremkommen i den senere

Tid om, at Sygdommen skal have forplantet sig endog saa til det europæiske Tyrki og navnlig til en lille By, som hedder Sanikova ved Kanti i Nærheden af Saloniki. Jeg har fundet flere Meddelelser herom. Det blev strax fra Begyndelsen modsagt, at der her var Tale om den orientalske Pest, det ser jeg i en af Beretningerne, at det var konstateret, at de Sygdomstilfælde, som der vare fremkomne, vare fremkaldte ved Nydelsen af fordærvet Kjød, og var den saakaldte Plettyfus. Men senere synes det dog, at der er fremkommet andre Efterretninger, som gaa ud paa at bekræfte eller stille det som temmelig utvivlsomt, at det i Virkeligheden er den orientalske Pest, som der var Tale om. Jeg finder saaledes i det tydske Blad, som jeg tidligere har nævnt, Norddeutsche Allgemeine Zeitung for den 8de Februar, altsaa et kun saa Dage gammelt Blad, en Efterretning fra Trieste, hvori omtales den ved Kanti udbrudte Sygdom, som man mente at kunne betegne som Plettyfus, men det tilføies at „die Seebehörden“ have ifølge Sanitetsreferenternes Erklæring, som de have indhentet, maattet anse disse Sygdomstilfælde for yderst mistænkelige og have ment, at de maatte ere identiske med den orientalske Pest. Det er imidlertid ikke blevet derved, thi i det samme Blad af 9de Februar foreligger der en Efterretning fra Wien, som gaar ud paa, at i Witrowiza skulde ligeledes Pesten være udbrudt. Det hedder der, at de fleste derværende, den græske og orientalske Nationalitet tilhørende Læger, tage ikke i Betæntning at erklære den epidemisk græssende Sygdom for den orientalske Pest. Der tilføies: I Saninowa blive daglig 15—20 Individuer syge under Symptomer af den samme Sygdom, som der er bleven meldt om af fra Astrakan. Det hedder endvidere paa det Sted, som jeg har angivet, at i Saloniki hersker der en Panik, som er saa meget beklageligere, som man kjenner de tyrkiske Tyrigheders traditionelle Egegyldighed, og Ulemærne erklære enhver Forholdsregel mod Epidemien, der efter deres Anskuelse er en retsærdig Straf fra Gud, for en Dødsfynd. Jeg skal lade det staa ved sit Værd, hvilken Bekræftelse disse Efterretninger, som ere saa nye, maatte finde, men under alle Omstændigheder ser man jo, at der er reist Paastand om, at Pesten endog saa er indvandet til det europæiske Tyrki, at der i Saloniki hersker stor Panik, og at der i det paagjældende Distrikt finder en uventet stor Dødelighed Sted under Symptomer, som de derværende Læger erklære for at være den orientalske Pest. Naar Spørgsmaalet er, hvorvidt man i de omgrændsende Lande kan berolige sig ved de vistnok energiske Foranstaltninger, som der i Rusland selv er truffet til at begrænse Smitten og indbegaa Sygdommen, saa er dette Spørgsmaal allerede for en Del besvaret af de fleste europæiske Lande. Jeg har læst, at Grækenland, Italien, Spanien, Holland og Belgien, nu sidst Norge og Sverrig og